

Reactie wetsvoorstel aanpak meervoudige problematiek sociaal domein

Door: gemeente Zoetermeer

Datum: 14 mei 2020

1. Algemene reactie

Deze algemene reactie is aanvullend op de antwoorden die zijn gegeven op de vragen in paragraaf 3.

1.1 Positie gemeenten

In de Memorie van Toelichting wordt aangegeven dat het opstellen van een werkplan steeds in samenspraak met de cliënt plaatsvindt. We vragen ons af of dit recht doet aan de positie van gemeenten wanneer zij op meerdere gebieden ondersteuning bieden. Als een cliënt aan een deel van het werkplan niet wil meewerken, kan dit tot gevolg hebben dat andere ondersteuning veel minder effect heeft. Denk in dat kader aan de inzet van jeugdhulp terwijl een gezin weigert om schuldenproblematiek aan te pakken. We vragen ons af of dit wetsvoorstel voldoende biedt om hierin als gemeente een betere rol te nemen.

1.2 Veel ruimte voor interpretatie

In een aantal artikelen wordt taal gebruikt die veel ruimte laat voor eigen invulling (“indien blijkt dat cliënt mogelijk ook behoefte heeft”, “naar het oordeel van die partij noodzakelijk is”). We begrijpen deze keuze, er moet immers altijd ruimte zijn voor maatwerk. Maar dit kan het werk van de betrokken partijen ook moeilijk maken omdat verschillende partijen tot verschillende afwegingen kunnen komen.

1.3 Status van het meldpunt

De rol van het in het wetsvoorstel omschreven meldpunt lijkt nu beperkt tot een soort telefoonnummer waar mensen een melding kunnen doen, waarna het meldpunt kijkt wat er speelt (triage) en een melding -waar nodig- meteen doorleidt. Het afhandelen van meldingen kan echter, afhankelijk van hoe dit lokaal/regionaal is ingericht, veel uitgebreider zijn. Dit komt uit het wetsvoorstel niet duidelijk naar voren.

1.4 Overig

Onduidelijk is wat de status is van het werkplan. Is het aan te merken als een besluit en kan een cliënt daartegen rechtsmiddelen instellen? Zie de vragen bij artikel 2.3a.2.

We missen in de Memorie van Toelichting wat meer voorbeelden van wat ernstige problematiek is. We begrijpen dat dit afhankelijk is van de casus en dat de betrokken professionals hierover het beste kunnen oordelen. Maar we willen er wel op wijzen dat hiermee het risico ontstaat dat verschillende gemeenten verschillend invulling geven aan de term *ernstige problematiek* met als gevolg een versnipperde uitvoeringspraktijk. Het belang van (tijdig beschikbaar gestelde) landelijke informatieproducten is daarom groot.

In het wetsvoorstel is geen artikel opgenomen voor overgangsrecht. Dit zou betekenen dat de wet op de inwerkingtredingsdatum voor alle bestaande situaties op die datum geldt. Dus ook voor aanvragen die voorafgaand aan de inwerkingtredingsdatum in behandeling zijn genomen. We zien het voordeel voor deze gezinnen. Tegelijkertijd hebben we zorgen over de krappe implementatieperiode. Zie ook ons antwoord op vraag 1.

2. Vragen bij consultatie

Het Rijk stelt in het reactieformulier twee vragen:

Vraag 1:

“Bij de totstandbrenging van dit conceptwetsvoorstel is gezocht naar een balans tussen enerzijds de voorgestelde gemeentelijke taken en daarvoor noodzakelijke gegevensverwerking bij meervoudige en ernstige problematiek en voor de meldpunten niet acute zorg en anderzijds de waarborgen voor de burger ter bescherming van zijn privacy. Wij zijn in het bijzonder benieuwd naar uw opvatting over de verwachte effecten van de nu voorgestelde regeling.”

Antwoord:

Allereerst merken wij op dat we, na een lange periode van ontbrekende wettelijke grondslagen, blij zijn met dit wetsvoorstel dat grondslagen schept om het delen van gegevens bij meervoudige, complexe problematiek mogelijk te maken. Ook vinden we het goed dat het meldpunt, hoewel de taakomschrijving voor het meldpunt wat beperkt lijkt, als duidelijke taak in de wet is opgenomen.

Wij verwachten dat het wetsvoorstel met name binnen de gemeente tot een positief effect zal leiden, waarbij de verschillende afdelingen beter kunnen samenwerken om tot een goede ondersteuning voor cliënten te komen. Het wetsvoorstel zal bijdragen aan de “ontschotting” tussen de verschillende betrokken afdelingen.

Ten aanzien van de gegevensuitwisseling met partijen buiten de gemeente verwachten wij dat het effect minder groot zal zijn. Externe partijen krijgen weliswaar de wettelijke verplichting om gegevens te verstrekken, maar behouden zelf -terecht- zeggenschap over welke gegevens zij verstrekken. We verwachten daarom dat externe partijen dezelfde afwegingen zullen blijven maken voordat zij gegevens met de gemeente delen. Wel denken we dat het beschikken over een wettelijke grondslag in elk geval enige handelingsverlegenheid weg zal nemen.

We verwachten dat het uitwerken en invoeren van deze nieuwe wetsartikelen de nodige inspanning van gemeenten zal vragen. Hoewel het idee van integraal werken al langer bestaat, zijn veel gemeenten zeer terughoudend geweest vanwege de ontbrekende wettelijke grondslagen. Het is dus niet zo dat alle gemeenten hierin al zeer bedreven zijn en het een kwestie is van wetgeving die de voorzichtige praktijk nu een wettelijke basis geeft. Het wetsvoorstel schept zeer ruime mogelijkheden voor het college om persoonsgegevens uit te wisselen in gevallen waarin meervoudige problematiek wordt vermoed. Dit vraagt veel van de betrokken ambtenaar. De vraag is of deze in zijn of haar rol daar altijd toe geëquipeerd zal zijn.

Gemeenten zullen moeten investeren in het opstellen van werkprocessen, werkdocumenten, het trainen van medewerkers om de juiste afwegingen te maken, etc. Het is daarom van belang dat er voldoende aandacht is voor kennisdeling, standaardproducten zoals werkprocessen en eventueel budget om de financiële consequenties op te vangen. Deels wordt hierin hopelijk voorzien door het Programma Sociaal Domein, m.n. door het traject Uitwisseling persoonsgegevens en privacy.

We vrezen dat dit wetsvoorstel ertoe zal leiden dat er door externe partijen te zwaar wordt geleund op de gemeente, iets wat nu in de praktijk ook voorkomt. Wanneer een cliënt op verschillende aanpalende domeinen problemen ervaart, maar de gemeente slechts een klein aandeel heeft (er wordt enkel een uitkering verstrekt), ligt met deze wet de bal bij de gemeente om partijen samen te brengen (zie art. 2.2.5) en blijft de eindverantwoordelijkheid voor het werkplan bij de gemeente

liggen. We zien graag dat er in de toelichting bij het wetsvoorstel meer aandacht is voor de rol van andere spelers in het veld.

Vraag 2: “Wat vindt u van het voorstel en de toelichting daarop?”

Antwoord: Voor een volledige reactie verwijzen wij u naar de bijlage met onze vragen en opmerkingen bij het wetsvoorstel. Kort samengevat menen wij dat het huidige wetsvoorstel voorziet in de hoognodige en langverwachte wettelijke grondslag voor het delen van persoonsgegevens en denken wij dat hiermee een deel van de bestaande knelpunten kan worden opgelost. Wij denken echter ook dat het delen van persoonsgegevens hoe dan ook een gevoelig onderwerp zal blijven en dat de focus met name moet liggen op het scholen van alle betrokken partijen om tot een verantwoorde werkwijze met proportionele verwerking (c.q. uitwisseling) van gegevens te komen.

We vinden de taken die beschreven zijn bij het meldpunt te beperkt. Meldpunten doen meer dan alleen het registreren, triageren en verwerken van een melding; zeker bij de constatering van ernstige en / of zorgmijdende problematiek. Dan kan ook onderzoek en casusoverleg noodzakelijk zijn. Hiervoor lijkt nu geen grondslag omdat deze taken zijn voorbehouden aan de gemeente (zie art 2.3a.5.)

3. Artikelsgewijze reactie

Artikel I – Wijziging van de Wmo 2015

Artikel 1.1.1 – definitie cliënt

Vraag: Is de persoon over wie een melding wordt gedaan bij het Meldpunt zoals bedoeld in art. 2.2.5 bewust buiten deze definitie gelaten? En kan dit gevolgen hebben voor de persoon over wie bij het Meldpunt wordt gemeld en naar wie (uitgebreid) onderzoek wordt gedaan?

Opmerking: De term *melding* komt in meerdere vormen voor. Er is de melding zoals bedoeld in artikel 2.3.2 Wmo en de melding aan het meldpunt (artikel 2.2.5). Als een derde partij op grond van artikel 2.3a.4 een verzoek tot onderzoek aan het college doet, heeft dat dan ook de status van een melding? Daarnaast zijn er de ‘signalen’ in relatie tot de vroegsignalering van schulden.

Artikel 1.1.1 – definitie partij

Vraag: Wordt hier bewust onderscheid gemaakt tussen het college en personen die werkzaam zijn voor het college (“een gemeenteambtenaar van de gemeente die onderzoek verricht of zorg draagt voor coördinatie”)? Of wordt hier een ander onderscheid bedoeld?

Artikel 2.1.1, derde lid

Opmerking: Het artikel omschrijft “voor zover dat noodzakelijk is met het oog op...”. Het is begrijpelijk dat hierin een afweging moet worden gemaakt, maar medewerkers moeten worden getraind om deze afweging op juiste wijze te maken en vast te leggen. Het artikel laat veel ruimte voor interpretatie, zie onze opmerking bij paragraaf 5. 2.

Artikel 2.2.5, eerste lid en tweede

Opmerking: In het wetsvoorstel heeft het meldpunt een beperkt takenpakket: het uitvoeren van triage met als doel vaststellen of en hoe een melding kan worden opgevolgd en zo nodig het doorleiden van de melding. In de Memorie van Toelichting wordt over eenvoudige acties gesproken. Echter, bij meldpunten gaat het vaak juist om zorgen van zwaardere aard. De Memorie van Toelichting gaat hier zeer summier op in waardoor het onderzoekscomponent door het meldpunt ontbreekt. Het meldpunt is in het wetsvoorstel teruggebracht tot een telefoonnummer of emailadres in plaats van een plek waar ook gedegen onderzoek wordt gedaan om te kunnen toeleiden naar de

meest passende ondersteuning en/of zorg (daarbij is ook te denken aan het voorkomen van de inzet van het spoor Wvvgz).

Opmerking: Bij onderdeel d van het tweede lid merken we op dat de informatie aan de melder, afhankelijk van wie de melder is, beperkt zal moeten blijven tot of de melding al dan niet is opgepakt.

Artikel 2.3a.1

Vraag: Hoe om te gaan met problemen die niet binnen het sociaal domein of aanpalende domeinen vallen? Mag dan worden doorgevraagd en vastgelegd?

Opmerking: Het artikel spreekt over “in samenspraak met cliënt, betrokken gezinsleden (...)”. We missen een oplossing voor cliënten met complexe problematiek die zelf de ernst van hun problemen niet overzien of die bepaalde voorzieningen weigeren waardoor andere, wel geaccepteerde hulp minder doelmatig is. Samenspraak, waarbij een cliënt niet gedwongen kan worden bepaalde voorzieningen te accepteren, kan dan leiden tot hulpverlening die niet doelmatig is. Zie daarover onze algemene opmerking onder paragraaf 5.1. Ook vragen we ons af hoe in dit kader om te gaan met situaties waarin samenspraak met betrokken gezinsleden niet tot stand komt omdat deze niet samenwerken? Welke gezinsleden prevaleren? Op basis waarvan wordt dit – objectief – onderbouwd zodat stagnatie van de termijn niet optreedt?

Vraag: Wordt in het tweede lid, onder c, met “diensten uit het sociaal domein” ook bedoeld op algemene voorzieningen zoals algemeen maatschappelijk werk, vrijwilligerswerk etc?

Artikel 2.3a.2, eerste, tweede en derde lid

Opmerking: De term werkplan kan verwarrend werken i.r.t. bestaande plannen zoals persoonlijk plan (artikel 2.3.2, tweede lid, Wmo), het familiegroepsplan (artikel 1.1 Jeugdwet), het ondersteuningsplan (wmo), het plan van aanpak (schuldhulpverlening) en het gezinsplan (veelgebruikte termen uit de praktijk). Dit werkplan zal, gezien de definitie, deze andere plannen niet vervangen, begrijpt de cliënt zo nog wat er allemaal gebeurt?

Vraag: Worden er richtlijnen opgesteld voor wat aan te merken is als een redelijke termijn voor een werkplan?

Vraag: Kan het werkplan het familiegroepsplan/ondersteuningsplan/persoonlijk plan vervangen?

Vraag: Pagina 19 van de Memorie van Toelichting geeft aan wat onder de coördinatie van de uitvoering van het werkplan wordt verstaan. Die zijn niet zo baanbrekend tov de coördinatie die nodig is in het onderzoek voorafgaand aan het uitvoeren van een werkplan. We vragen ons af waarom de wetgever het nodig vindt om de regels over de coördinatie van de uitvoering van een werkplan vast te leggen of te beperken tot deze fase van de procedure. Waarom niet vanaf de voorfase tot en met het uitvoeren van het werkplan?

Artikel 2.3a.2, vijfde lid

Vraag: Wat is de juridische status van het werkplan en komt er een richtlijn voor wat een redelijke termijn is? Staat bezwaar en beroep open tegen (de omvang van) een voorziening die in het werkplan is opgenomen? Moet het werkplan als een beschikking worden gezien? Of moeten de voorzieningen, zonder aanvraag, wel met een beschikking worden verstrekt? Dit blijkt niet uit de toelichting bij dit artikel, we zien graag een nadere uitleg.

Artikel 2.3a.4

Opmerking: We zien graag in de MvT of andere nadere uitwerkingen enkele voorbeelden van wanneer een casus als ernstige problematiek moet worden aangemerkt. We vrezen dat anders per regio of per gemeente een andere invulling van de wet ontstaat.

Vraag: Wat is de juridische status van een verzoek tot onderzoek door een partij? Kan een partij nog stappen zetten als het college besluit geen onderzoek te doen?

Artikel 2.3a5, derde lid

Vraag: Wanneer meldt een betrokken partij bij het meldpunt en wanneer bij het college? Kan voor het melden van ernstige problematiek gebruik worden gemaakt van het meldpunt en moet het college het aannemen en onderzoeken van die meldingen dan mandateren?

Opmerking: Hoewel de verplichting om iemand zoveel mogelijk vóóraf te informeren over een verwerking uit de AVG volgt, zou het goed zijn om dit ook in de MvT op te nemen als uitgangspunt. Iemand wordt zoveel mogelijk voorafgaand aan een verwerking geïnformeerd en indien dat niet mogelijk is, zo snel mogelijk nadat de verwerking heeft plaatsgevonden. Nu lijkt het of college en partijen al veel informatie kunnen uitwisselen zonder dat een cliënt (en zijn gezin) daarvan op de hoogte is. Kunnen cliënten hiertegen nog rechtsmiddelen aanwenden? Cliënten kunnen op grond van de AVG handelen tegen college en partijen, maar m.n. bij complexe problematiek is het maar de vraag of de cliënt die weg weet te vinden.

Opmerking: Zie de opmerking bij artikel 2.3a.2, vijfde lid over de status van een werkplan.

Vraag: Kan het college een werkplan opstellen voor de cliënt die dit niet wil (bemoeizorg?) of als de cliënt niet wil, maar gezinsleden van het cliënt hebben een voorziening nodig? Zou de constatering dat er bij het gezin van een cliënt sprake is van meervoudige problematiek voldoende zijn om een werkplan op te stellen waaruit voorzieningen volgen die niet voor de cliënt zijn, maar voor zijn gezinsleden?

Vraag: Is er sprake van een besluit wanneer het college deze gegevensverwerking voorzet terwijl de cliënt heeft gevraagd de verwerking te stoppen?

Artikel 5.4.2, eerste lid

Opmerking: In de MvT wordt gesproken over de wettelijke verplichting die een partij heeft om aan het college gegevens te verstrekken. Enerzijds staan wij achter het feit dat de verstreckende partij zelf een afweging kan maken ten aanzien van welke gegevens al dan niet worden verstrekt, anderzijds menen wij dat het wetsvoorstel veel ruimte openlaat. Dit kan tot gevolg hebben dat de huidige situatie, waarbij m.n. hulpverleners zeer terughoudend zijn met het delen van gegevens vanwege een beroepsgeheim of zwijgplicht, blijft voortbestaan. De andere partij heeft immers nog steeds veel ruimte in de afweging. Daarbij komt dat een externe partner soms gebonden is aan separate wetgeving. Te denken valt aan de politie, die is gebonden aan de Wet politiegegevens. Het past ons inziens daarom niet om te spreken over een wettelijke verplichting om gegevens te verstrekken. De MvT lijkt op dit vlak strenger te zijn dan de bewoordingen uit het artikel zelf.

We voorzien wel dat in sommige (hopelijk veel) de handelingsverlegenheid zal afnemen omdat er nu een duidelijke wettelijke grondslag is om de gegevensverstrekking op te baseren.

Artikel 5.4.3, eerste, tweede en derde lid

Vraag: Kan het voeren van een casusoverleg worden gemandateerd (aan bijv. een meldpunt of andere partij)?

Vraag: Kunnen we uit de opzet van dit wetsvoorstel afleiden dat het college dan wel de coördinator verantwoordelijk is voor het informeren van een cliënt over het feit dat er een casusoverleg komt? Moet elke deelnemende partij zijn cliënt hierover inlichten?

Opmerking: MvT licht toe dat de grondslag voor deelname aan het casusoverleg een wettelijke verplichting is. We verwijzen naar onze opmerking bij 5.4.2, eerste lid.

Artikel 5.4.3, vierde lid

Vraag: Als het college niet coördinator is, krijgt het college dan wel het verslag van het casusoverleg?

Artikel 5.4.4, vijfde lid

Opmerking: In de MvT staat dat een cliënt soms ook coördinator kan zijn (p. 19). Later in de MvT (p. 23) is opgemerkt dat ook een gezinslid of mantelzorger de coördinatie op zich kan nemen. Conform dit artikel zou die persoon dan verwerkingsverantwoordelijke in de zin van de AVG zijn. Dit brengt behoorlijke verplichtingen met zich mee die niet zomaar van een cliënt, mantelzorger of familielid gevraagd kunnen worden. Dit terwijl in sommige gevallen een gezinslid of mantelzorger voor het overige wel de aangewezen persoon is om te coördineren.

Artikel 5.4.4, zesde lid

Vraag: De coördinator zal niet altijd het college zijn, is een coördinator gehouden om wijzigingen in omstandigheden aan het college te melden? Kan een coördinator wijzigingen in het werkplan voorstellen?

Opmerking: Ons lijkt het, gezien de strekking van het wetsvoorstel, in de meeste gevallen niet passend om een gezinslid als coördinator aan te stellen omdat het juist in die gevallen over complexe problematiek gaat en de coördinator wordt belast met een zware verantwoordelijkheid t.a.v. de gegevensverwerking.

Artikel 5.4.5, eerste lid

Vraag: In het wetsvoorstel is niet te lezen in welk dossier het werkplan wordt gearchiveerd. In de MvT staat dat het onderzoeksdossier gescheiden wordt bewaard van het werkplan. Is het werkplan dan aan te duiden als een apart dossier?

Opmerking: De bewaartermijn voor het onderzoeksdossier is zeer kort, dit is bezwaarlijk om de volgende redenen:

- Het hanteren van deze korte bewaartermijn houdt een verzwaring in van de archiveringsplicht omdat onderdelen van de documentatie nu eerder moeten worden verwijderd dan andere, het ligt meer voor de hand om de bewaartermijnen uit de relevante wetten te volgen.
- Op basis van informatie uit het onderzoeksdossier kunnen besluiten worden genomen (verstrekken voorziening), het onderzoeksdossier kan daarom ook na twee jaar nog relevant zijn. Dit geldt ook wanneer een cliënt inzage wil in zijn eigen dossier om te kunnen zien hoe bepaalde acties of besluiten tot stand zijn gekomen. In de MvT wordt in dit kader ook naar artikel 15 AVG (inzagerecht) verwezen.
- Een casusoverleg kan ook plaatsvinden wanneer een werkplan al geruime tijd in werking is. Waar bewaar je dat verslag als het onderzoeksdossier ondertussen is vernietigd door het verstrijken van de bewaartermijn?
- Twee jaar is te kort om beleidsinformatie op te kunnen baseren. Dossiers kunnen weliswaar gepseudonimiseerd worden t.b.v. beleidsinformatie, maar dat neemt bovengenoemde bezwaren niet weg.

Artikel 5.4.5, tweede lid

Opmerking: In de artikelsgewijze toelichting in de MvT staat: “Het tweede lid regelt de bewaartermijn voor het *verslag van het casusoverleg*.” Artikel 5.4.4., vijfde lid, verwijst echter naar het *werkplan*.

Artikel 5.5.2

Opmerking/vraag: Op grond van dit artikel mag het college, persoonsgegevens (waaronder bijzondere en strafrechtelijke gegevens) verwerken bij het afhandelen van een melding aan het meldpunt, . De vraag is hoe het meldpunt aan deze gegevens kan komen? De taken van het meldpunt lijken te beperkt omschreven om een dergelijk uitgebreid onderzoek mogelijk te maken. Triage wordt in het tweede lid van dit artikel omschreven als een taak voor het college. Betekent dit dat de triage door het college aan het meldpunt gemandateerd moet worden? En kan de triage die het college dan wel het meldpunt uitvoert vergelijkbaar kan zijn met het onderzoek dat het college doet bij een ernstig vermoeden van meervoudige problematiek (art. 2.3a.1 en art. 2.3a.4)?

Artikel 5.5.4

Opmerking: Het college bewaart het melddossier (van een melding o.g.v. 2.2.5), dat dossier bevat gegevens die alleen beschikbaar zijn om een meldpuntmelding te behandelen. De MvT licht toe dat alleen met toestemming van de betrokkene gegevens uit dit dossier kunnen worden gedeeld, een uitzondering daarop is de Wet verplichte ggz. Hierbij missen we een uitzondering voor de zorgmijders, en personen met verward gedrag.

Opmerking: Deze bewaartermijn is erg kort gelet op de problematiek van de doelgroep waarover gemeld wordt (ernstig, zorgmijdend). Het duurt vaak lang om bij iemand “binnen te komen”, zeker tussen het moment dat er een melding is gedaan bij het meldpunt en het moment dat daadwerkelijk contact gelegd kan worden, kan een behoorlijk tijdsverloop zitten. Als ondertussen oudere meldingen verdwijnen is er geen goed zicht op herhaalde meldingen en de frequentie van meldingen. In het Zoetermeerse convenant bemoeizorg gaan wij uit van een termijn van twee jaar vanaf de melding, tenzij er aanleiding is om een dossier langer te bewaren.

Een langere bewaartermijn is ook nodig om beleidsinformatie op te kunnen baseren, dit kan eventueel wel door pseudonimisering of anonimisering.

Artikel II – Wijziging van de Jeugdwet

Artikel 2.4a

Vraag: De Jeugdwet kent, in tegenstelling tot de Wmo, geen eigen regeling t.a.v. termijnen. Ontstaat door deze schakelbepaling ook een termijn voor afhandeling zoals in de Wmo, namelijk zes weken voor de melding en twee voor de aanvraag op grond van de Jeugdwet?

Vraag/opmerking: Voldoen de SKJ geregistreerden die in dienst zijn van de gemeente (uitvoering Jeugdwet) naar uw mening aan de SKJ normen als het college onderzoek doet of een werkplan opstelt dan wel uitvoert o.g.v. de nieuwe artikelen in de Wmo? We doelen specifiek op de volgende onderdelen van de toelichting van de SKJ-normen:

- De jeugdzorgwerker legt uit waarom en aan wie gegevens (moeten) worden verstrekt, voor zover nodig voor het realiseren van de overeengekomen doelstelling van de hulpverlening.
- De Jeugdzorgwerker wisselt slechts cliëntgegevens uit in overleg- en samenwerkingscontacten, indien de andere hulpverleners eveneens een functionele professionele relatie met dezelfde cliënt hebben en de cliënt hiervan op de hoogte is, bijvoorbeeld bij overleg binnen de instelling.

Artikel 5.4.2 Wmo ziet namelijk op het delen van gegevens, zo nodig met doorbreking beroepsgeheim, door *partijen*. In artikel 1.1.1 wordt een *partij* gedefinieerd als “*persoon of instantie die werkzaam is op het gebied van het sociaal domein of aanpalende domeinen, met uitzondering van de gemeenteraad, het college, de burgemeester of een gemeenteambtenaar van de gemeente die onderzoek verricht als bedoeld in artikel 2.3a.1 of 2.3a.4, of zorg draagt voor coördinatie als bedoeld in artikel 2.3a.3*” Deze medewerkers werken immers onder verantwoordelijkheid van het college.

Vraag: Wordt hier bewust onderscheid gemaakt tussen het college en personen die werkzaam zijn voor het college (“een gemeenteambtenaar van de gemeente die onderzoek verricht of zorg draagt voor coördinatie”)?

Artikel III – Wijziging van de Participatiewet

Artikel 7b

Geen vragen of opmerkingen.

Artikel IV – Wijzigingen van de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening

Artikel 3b

Opmerking: het eerste gesprek waarin een inwoner zich tot het college wendt voor schuldhulpverlening dient binnen een wettelijke termijn van vier weken plaats te vinden. Als tijdens dit gesprek blijkt dat andere hulpverlening nodig is mag een onderzoek gestart worden. De uitkomst van dat onderzoek mag echter niet vertragend werken voor de beschikking tot schuldhulpverlening. Opgemerkt wordt dat Artikel 4a, 3 van de gewijzigde Weg gemeentelijke schuldhulpverlening ruimte lijkt te bieden voor extra voorwaarden. In de praktijk kan dit bijvoorbeeld zijn, nader onderzoek, triage enz. dat verband houdt met aanvullende hulpverlening. Het plan van aanpak in de Wgs volgt op basis van een beschikking waarvoor een wettelijke termijn geldt.

Zie verder opmerking bij Artikel 2.3a.2 inzake term werkplan en relatie met plan van aanpak in het kader van de Wgs.